

בינתיים, עוד לא עצרה המשטרה חשודים. אם תצליח לשים ידה על הרוצחים, לא יופתע איש אם יתגלה כי אכן זאת הסיבה.

הרצועה

איך לא חוסלה

השביתה

הגירסה הרשמית, שהופצה בכל אמצעי התקשורת בארץ, ידעה לספר כי שביתת המסחר, שהכריזו אירגוני המחבלים ב-7 שבת האחרונה בעזה, נכשלה בצורה מוחלטת, וכי הפעולה הראויה של הלחץ המספר מעולים על חנויות סגורות, ברחוב הראשי, הספיקה כדי להחזיר את החיים לתיקנם — ומהר.

אלף בודד. מי ששהה אותו בוקר בעזה, ראה סיפור שונה במיקצת:

הרחובות המשיכו להיות שוממים. אפילו שלילת רשימותיהם של 14 נהגי מוניות, לא זירזה את יתר 500 נהגי המוניות בעיר לחזור לעבודתם. הם שבתו גם ביום הראשון. כמותם שבתו גם עשרות נהגי משאיות.

החנויות אמנם נפתחו, בעקבות ההבטחה מכשירי ההלחמה — אבל לא יותר מזה. הסוחרים לא הכריזו כי הם שובתיים. טענו רק כי "ראו שאיש אינו פותח את החרויות — או גם הם לא פתחו". כאשר פתחו את החנויות, בצהרי יום השבת, מסחר הלחמת הדולות — לא היה בכך כדי לשבור את השביתה. זו, נשמרה על ידי הקונים, שלא הוסיפו בחנויות לא בשבת, ולא למחרת. רק ביום השני חודר שם בחלקה תנועת הקונים.

פחדתי. מאלפי המועלים הערביים הרעובים מדי בוקר את הקו הירוק בדרכם לעבודה בישראל, יצאו ביום הראשון בבוקר רק כאלף. כל השאר שבתו. ביום השני, כאשר חזרו החיים למסלולם, ידעו לספר ערבים שהגיעו לעבודה בישראל כי לא עשו זאת מרצונם הטוב.

(המשך מעמוד 15)

מיים אייפשוך היה למנוע החלפת דיעות על נושאים החורגים מתחומי הכלכלה.

אחת המסקנות, שהתגבשו כתוצאה מ-דיוני הכנס היתה ההצעה לכונן מוסד קבע של המנהיגות הפלסטינית בגדה, מ-עין סרלמנט של ראשי-ערים, שיתכנס ל-עיתים מזומנות, יוכל להיות נציגות מורכבת של העם הפלסטיני, בעיקר לשם משא ומתן עם ישראל.

אולם התקווה לכונן מוסד כזה לא האריכה ימים. כעבור יום אחד בלבד הנוחתה מכתמות על הנסיון לארגן נציגות פלסטינית מוכרת. היה זה נאומו של שר-הבטחון משה דיין בבית-הספר לסיקור ומטה של צה"ל, בו קבע כי ישראל תישאר כממשלת קבע בשטחים המוחזקים, שטייבד בדיעבד כל נסיון התארגנות פלסטיני, אפילו לשם לחץ על מדינות ערב להתקרב להסדר שלום עם ישראל.

פשעים

הקוטלים

ממשיכים לחסל

הרצח האחרון, בסדרת הרציחות השוטפת את העולם התחתון בארץ, היה גם האכזרי מכולם: בעקבותיו, נותרו שלוש ילדים — הקטן בהם פעוט בן חודש ימים, האחרים בני שנתיים ושלוש — יתומים משני הוריהם. בצרור קצר של תתי-מקלע, חוסלו ביום הראשון השבוע, בארבע וחצי לפנות בוקר, אהוד אורפלי (30) ואשתו ציונה (25) במיטתם, בביתם שברחוב סלומינסקי בשיכון ביצרון ב-תל-אביב.

עבר פדילי. מדוע נרצחו השניים? הנרצחים עצמם לא הספיקו לדבר: אהוד נהרג במקום, אשתו ציונה מתה זמן קצר לאחר שהובאה לאיכילוב — ככל הידוע, בלי שחורה להכרתה. אולם בין שכניהם

מלכת המים 1970

בהיכל התרבות, יום ג', 7.9.71 תיבחר

מלכת המים

1971

מטעם מערכת העולם הזה

בחסות שעוני TISSOT

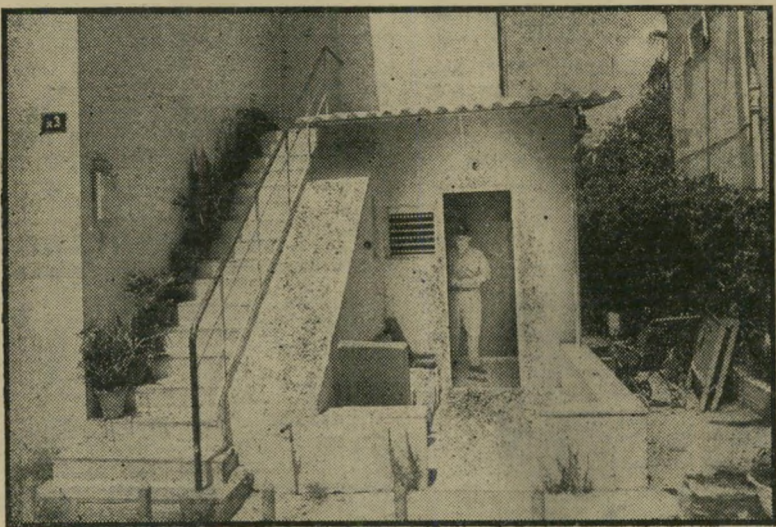
בתוכנית האמנותית:

גדי יגיל * יפה ירקוני * סם אנטוני * אורי גלר * דודו דותן * כוני פאר * תזנוורת אלי שפירוביץ *

תצוגת איפנה: גוטקס ובוטיק בייבה. איפור: הלנח רובינשטיין. תסרוקות: רייד וליזה. כתרים: רחל גרא. תפאורה: אריק סמית. פרחים: כץ.

כרטיסים, לאן" ובכל המשרדים

2.10 בחירת נסיכת ים-סוף באילח
6.10 בחירת נסיכת ים-כינרת בטבריה

חוקר בדירת הנרצחים אהוד וציונה אורפלי גזר-דין מוות — לחוזרים למוטב?

„בחדתי“ סיפר ערבי עותי באשדוד. „לא רציתי לצאת לעבודה היום. אבל באו חיילים, אמרו לי שאם לא אצא לעבודה, לא יתנו לי יותר לצאת בכלל לישראל. היה לי חבל. בישראל מרוויחים טוב, ואני יש לי שישה ילדים בבית.“

לא רק מצה"ל פחדו ערביי עזה. סכנה ממשית לפיטורין היתה צפויה למי שלא נסע לעבודה בישראל, גם מצד המעבידים. להם יש ברירה — אם לא ערבי מהרצור, עה, או ערבי מחברון, אמר קבלן בנין בקריית-גת.

הקבלנים למיניהם, וחקלאים המעסיקים במשקיהם עובדים מהרצועה, נוהגים בהם ביד קשה. בתחילה, הגיעה ניצולם למימדים חמורים. כיום, למדו הערבים לבקש שכר הוגן, של 30-40 ל"י ליום — אף כי גם סכום זה אינו משתווה לשכר פועל יהודי. שלא לדבר כמובן, על תנאים סוציאליים, שאיש אינו חייב לשלם לפועל אנונימי מאחד ממחנות הפליטים ברצועה.

ומכריהם, פשטה מיד לאחר הרצח גירסה הבאה:

גם אהוד וגם ציונה היו בעלי עבר פלילי. לאחרונה, נראה היה שהחליטו לחזור למוטב. אהוד השיג דוכן ירקות בשוק החשמונאים, עמל שם לפרנסתו. כתוצאה מכך, הפך לחשוד בעיני אנשי השטח המאורגן, פעילי הכנוסיות חשדו בו שהוא עלול להלשין עליהם. ייתכן גם שחשדו, כי תמורת הדוכן שקיבל — בהסכמת המשטרה כמובן — כבר סיפק למשטרה מידע.

הלשנה. השכנים העידו כי בשעה מאוחרת בליל הרצח, זמן קצר לפני הישמע היריות, הגיעו כמה אנשים לביתם של הנרצחים. התפתחה שיחה נרגזת, בקול רם, צעקות — ואחריהן מסח ה-יריות.

האמנם היו אלה המחסלים, שהאשימו את אורפלי בהלשנה, מילאו בו במקום גם את תפקידי השוטט המוציא לפועל?